

Огняновъ се намѣри въ една малка тъмна станчка. Прѣзъ дървеното ѝ прозорче се гледаше въ голѣмата, дѣто бѣше тлъката, (тамъ бѣхъ се събрали пб-личнитѣ моми и невѣсти, за да попрѣдѣтъ и попижѣтъ за чеиза на Цанковата дъщеря, Донка). Огънятъ весело пламтѣше и освѣтляваше всичкитѣ стѣни, украсени само съ щамбата на Св. Иванъ Рилски и съ шарени глечосини блюда по полицитѣ. Мобилитѣ съставлявахъ, както въ всѣка пб-заможна селска кѣща: водникътъ, мосандрата, лавицата и голѣмиятъ долапъ съ всички покѣщеници на Цанка. По послания съ козаци полъ сѣдѣхъ гоститѣ и гостенкитѣ работници. Освѣтъ огнищния свѣтликъ тѣмъ свѣтѣхъ и двѣ газеви ламбици — раскошъ тая вечерь.

Огняновъ отдавна не бѣше присѣтствувалъ на такова любопитно събрание — обичай, завѣщанъ отъ страната. Стушенъ въ тъмното килерче, той съ внимание гледаше простодушнитѣ сцени отъ пѣрвобитния още селски животъ. Вратата се отвори и при него влѣзе булка Цанковица, клисурчанка. сѣщо, хлѣвуста и бѣбрива кума. Тя клебнѣ до С. янова и хванѣ да му показва, съ нужнитѣ обяснения, пб-личнитѣ дѣвойки.

— Виждъ тамъ оная червенобузиятата, дебелата. Тя е Чонината Стайка... Виждъ какъ жално, жално ѣ поглежда Иванъ Боримечката. Той лай, като овчарско куче, когато иска да я разсѣбе... Тя е много работна, спретнѣта и чистофайка. Само, че бързо се гои, сиромашката; ама, като се ожени ще поиспусталѣ. Вашенкитѣ пѣкъ се кръвѣжѣтъ, като се омжжатъ... Оная, дѣто е отъ лѣво на неж, тя е Цвѣта Проданова; тя се люби съ оногова, дѣто мустакитѣ му стоѣтъ като опърлени... Каква е гивиндийка тя, хвърля очи на четири страни! Ама иначе добро момиче. До Цвѣта стои Драгановата Цвѣта, а до неж — Райка попадиница... Азъ тѣхъ ги недавамъ за дваисетъ филибелишки ханѣмки; видишъ ли ги какви сѣ бѣлошийки, като патки? Цанко нашъ каза веднѣжъ, че да му даде едната да ѣ охапе